தமிழ்மொழிப் பாடநூல்களில் பேச்சுத்தமிழும் எழுத்துத்தமிழும்!

சு. சுசிந்திரராசா

1.0 இன்றைய கல்விமுறையில் மாணவர்கள் பாலர் வகுப்பிலிருந்தே 'பேச்சுத்தமிழ்', 'எழுத்துத்தமிழ்' என்பனபற்றி ஏதோ ஒருவகை உணர்வைப் பெறுகிறார்கள். பாலர் வகுப்பிலிருந்து மேல்வகுப்பிற்குச் செல்லச்செல்ல இந்த உணர்வு அதிகரிக்கிறது. எழுதுவதற்கும், நூல்களைப் படித்து விளங்கிக்கொள்வதற்கும் வேண்டிய மொழிவழக்கைத் தாம் அன்றாட வாழ்வில் பேசக் கற்றுவிட்ட வழக்கிலிருந்து படிப்படியாக வேறுபடுத்திக் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். மொழியின்பாற்பட்ட இருவழக்குகளையும், நன்கு அறிந்து அவற்றைத் தனித்தனியாகவோ, கலந்தோ, இடம் அறிந்து இயல்பாகக் கையாளும் திறனைப் பெறுதல் ஒருவரது பழக்கத்தில் வருவதாகும். இவை பற்றி மாணவர்கள் தமது வயதிற்கும் வகுப்பிற்கும் ஏற்ப தெளிவாகவும் விரிவாகவும் அறிந்து கொள்வது வேண்டற்பாலதே. இதனாற் போலும் பாடசாலைகளில் பயன்படுத்தப்படும் தமிழ் மொழிப் பாடநூல்களில் பேச்சுத்தமிழ், எழுத்துத்தமிழ் பற்றிப் பேசப்படுகிறது. இவை பற்றி முதன்முதலாகத் 'தமிழ் ஆருந்தரம்' என்னும் நூலின் முதற் பாடத்திலே பேசப்படுகிறது. இது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கதே.

2.0 ஆயின் பேச்சுமொழி, எழுத்துமொழி ஆகிய இரு வழக்குகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள்பற்றி இந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்களும் விளக்கங்களும் மிகத் தவறானவை. ஆதலால் அவை மயக்கத்தையும் குழப்பத்தையும் தருவனவாய் அமைந்துள்ளன. கருத்துக்களைக் கூறும் முறைமையும் தெளிவற்றுக் காணப்படுகிறது. எனவே இவற்றைப் படிப்பிக்கும் ஆசிரியர்களும் அவர்கள் காட்டும் வழிநின்று மொழியைக் கற்கும் மாணவர்களும் தத்தம் முயற்சியால் பெற வேண்டிய —பெறக்கூடிய— பயனைப் பெறுகின்றார்களோ என்பது ஐயத்திற்குரியதாகிறது. இந்நிலை தோன்றுவதற்கு ஏதுவாகிய பின்னணியைச் சற்று விரிவாக ஆராய்ந்து தெளிவுபடுத்துதலும் பணியாகும் என்னும் நம்பிக்கையால் இங்கு தற்கால மொழியியற் கண்ணோட்டத்தில் சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகின்றோம். [2]

3.0 'தமிழ் ஆருந்தரம்' என்னும் நூலின் முதற்பாடம் 'கண்ணன் குடும்பம்' என்பதாகும். இப்பாடம் நான்கு பகுதிகளாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. பாடத்தின் முன்னுரை போல அமைந்திருக்கும் முதற்பகுதியில்

> ''நமது அன்றாட வாழ்க்கையிலே, நாம் பேசும் தமிழுக்கும் எழுதும் தமிழுக்கும் ஒற்றுமைகளும் வேற்றுமைகளும் உள. பேச்சு வழக்கானது எழுத்துவழக்கிலும், எழுத்துவழக்கானது பேச்சுவழக்கிலும், செல்வாக்குப் பெற்றுவருவதை வாழும் மொழியிற் காணலாம். இந்தப்பாடத்தை வாசித்துமுடித்ததும், இந்த இருவகை வழக்குகளுக்குமுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைப்பற்றி உங்கள் ஆசிரியரோடு கலந்து உரையாடுங்கள்.''

என எழுதப்பட்டுள்ளது.'' [3]

3.1 இதன் அடிப்படையில் இப்பாடத்தின் இரண்டாம் பகுதி நாம் பேசும் தமிழுக்கும் எழுதும்தமிழுக்கும் உள்ள ஒற்றுமைகளையும் வேற்றுமைகளையும் விளக்குவதற்கென அமைந்தது. மேலும் ''பேச்சு வழக்கானது எழுத்து வழக்கிலும் எழுத்துவழக்கானது பேச்சுவழக்கிலும் செல்வாக்குப் பெற்று வருகிறது'' என்னும் கருத்தை விளக்குவதற்கென அமைந்தது. இவை இரண்டும் இப்பாடத்தின் குறிக்கோள்கள் எனலாம். ஆயின் ஆசிரியர்கள் பாடத்தைப் படிப்பித்து முடித்துவிட்டபின் —மாணவர்கள் படித்துவிட்டபின் —பாடத்தின் குறிக்கோள்கள் எந்த அளவிற்குச் செம்மையாக நிறைவேற்றப்படுகின்றன என்பது சிந்தனைக்குரியதாகிறது. இப்பாடம் பேச்சு வழக்கு எழுத்து வழக்கில் செல்வாக்குப் பெற்று வருகிறது என்னுங் கருத்தையும் எழுத்து வழக்கு பேச்சு வழக்கில் செல்வாக்குப் பெற்று வருகிறது என்னுங் கருத்தையும் பாடப்பொருளின் மூலமோ விளக்கத்தின் மூலமோ தெளிவுபடுத்தத் தவறி விடுகிறது. மேலும் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை விளக்குமிடத்து ஒற்றுமைகளை முற்றாகப் புறக்கணித்து வேற்றுமைகளையே விதந்து கூறுவதும் வியப்பிற்குரியதாகிறது.

3.2 பாடம் முழுவதும் எழுத்துத் தமிழிலேதான் அமைந்துள்ளது. கண்ணன் குடும்பத்திலே பார்வதி ஆச்சியைத் தவிர அனைவருமே எழுத்துத் தமிழிலே தான் உரையாடுகிறார்கள். உரையாடுவோருள் பார்வதி ஆச்சியின் பேச்சில் வரும் இரு சொற்களின் (அது, நல்லது) பயன்பாடு (use) மட்டும் பேச்சுத்தமிழின்பாற்பட்டதாக அமைந்துள்ளது. எல்லோரும் எழுத்துத்தமிழைப் பேசுமிடத்து ஒருவர் மட்டும் பேச்சுத் தமிழைக் கையாள்கிறார். ஆச்சி எழுத்துத்தமிழிலே நடைபெறும் உரையாடலில் கலந்து கொள்வதால் எழுத்துத்தமிழையும் அறிந்தவராகவே காணப்படுகின்றார். ஆச்சியின் பேச்சில் இடையிடையே எழுத்துத்தமிழும் புகுந்து விடுகின்றது. ஆயின் இங்கு ஆச்சி மட்டும் எதற்காகப் பேச்சுத்தமிழில் பேசவேண்டும்? கிழவி என்பது காரணமா? எழுத்துத்தமிழிலே உரையாடுபவர்களோடு ஆச்சி எதற்காக எழுத்துத்தமிழிலே பேசவில்லை? ஆச்சிக்கு எழுத்துத்தமிழ் விளங்கும்; ஆனால் பேசத் தெரியாது எனக்கொள்வதா? அவ்வாறெனின் பேச்சுத்தமிழிலே பொதுவாக யாரும் கையாளாத 'நீதியோடு' (வேற்றுமை உருபின் வடிவத்தைக் கருதுக) என்னும் எழுத்துத் தமிழ்ப் பிரயோகத்தை அவரது பேச்சில் காண்பது எவ்வாறு? ஏனையோர் எதற்காக எழுத்துத்தமிழில் பேசவேண்டும்? பாடத்திலே பேச்சுத்தமிழையும் எழுத்துத்தமிழையும் விளக்குவதற்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற சூழல் ஒரு குடும்பச் சூழலாகும். இக்குடும்பச் சூழலிலே ஆச்சியை விட அனைவருமே எழுத்துத்தமிழில் உரையாடுகிறார்கள் என்றால் இது செயற்கையான— விநோதமான— சூழலன்றோ? எழுத்துத்தமிழிலே பேசுகின்ற ஒரு குடும்பச் சூழலை நாம் கற்பனையுலகில்தான் காணக்கூடும். இச்சூழலும் இச்சூழலில் நடைபெறும் உரையாடலும் எழுத்துத்தமிழ், பேச்சுத்தமிழ் ஆகியவற்றின் பயன்பாடுபற்றித் தவறான எண்ணங்களை மாணவர் உள்ளத்தில் தோற்றுவிக்கக்கூடும் என நாம் அஞ்சுவதில் தவறுண்டோ? இப்பாடம் பேச்சுத்தமிழ், எழுத்துத்தமிழ் ஆகியவற்றின் உண்மையான பயன்பாடுகளைப் பிரதிபலிப்பதாக இல்லை. இரண்டிற்கும் உள்ள ஒற்றுமைகளையும் வேற்றுமைகளையும் மாணவர் அறிந்துகொள்வதற்கு முன்னர் இரண்

டின் பயன்பாடுகள் பற்றிய தெளிவான விளக்கம் பெறுவது பயனுடைத்து அன்றோ? பயன்பாடுகளை நன்கு அறியாத நிலையில் இரண்டிற்கும் உள்ள ஒற்றுமைகளையும் வேற்றுமைகளையும் நுட்பமாகத் தெளிந்துகொள்வது எளிதன்று எனலாம். ஆறுந்தரம்வரை பேச்சுத்தமிழைத் தமது மொழிப் பாடநூல்களிலே காணாத மாணவர்களுக்கு இப்பாடம் பேச்சுமொழியில் அமைந்த ஓர் உரையாடலாகவோ ஓரங்க நாடகமாகவோ அமைந்திருப் பின் அது பேச்சுத்தமிழ், எழுத்துத்தமிழ்பற்றிப் பேசுவதற்குச் சிறந்த முதல் இடமாக அமைந்திருக்கும். சமுதாயத்திலே பேச்சுத்தமிழின் பயன் பாடுகள் (uses of spoken Tamil) பற்றியும் இயல்புகள் (characteristics) பற்றியும் கூறுவதற்கு ஏற்ற இடமாகவும் அமைந்திருக்கும்.

3.3 பாடத்தின் முதற்பகுதியில் குறிப்பிட்டவாறு மாணவர்கள் ஆசிரிய ரோடு கலந்து உரையாடுவதற்குத் துணை செய்வது போலப் பாடத்தின் நான்காம் பகுதியில் ''பேச்சுத்தமிழும் எழுத்துத்தமிழும்'' என்னும் தலைப்பில் சில விளக்கங்கள் கூறப்பெற்றுள்ளன. இவ்விளக்கங்கள் பேச்சுத் தமிழ், எழுத்துத்தமிழ் பற்றி மக்கள் பொதுவாகக் கொண்டுள்ள தவறான கருத்துக்களை மேலும் வலியுறுத்துவதற்குத் துணை செய்வன போன்று அமைந்துள்ளன. இக்கருத்துக்கள் தவறானவை என்பதையும் எனவே இவை மாணவர்களுக்குத் தகாதவை என்பதையும் இவற்றால் பல மயக்கங்களும் குழப்பங்களும் தோன்றுவதற்கு இடமுண்டு என்பதையும் ஆசிரியர்களுக் கும் பாடநூல் ஆக்கத்தில் ஈடுபடுவோர்க்கும் ஆய்வாளர்க்கும் சுட்டிக் காட்டுதல் பயனுடையது.

பாடத்திலே ''பேச்சுவழக்கு'', ''எழுத்துவழக்கு'' என்னும் தொடர் கள் குறித்து நிற்கும் பொருள் தெளிவாக இல்லை. இரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாடு அறிவியல் அடிப்படையில் வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. இதற்குக் காரணம் இவ்விரு தொடர்களையும் கலைச்சொற்களாகக் கொண்டு அவற் றின் பொருளை வரையறை செய்யாமையேயாகும். சாதாரண வழக்கிலே உள்ள தொடர்களைக் கலைச்சொற்களாகக் கையாளும் போது அவை குறித்து நிற்கும் பொருள் பற்றி நாம் விழிப்பாக இருத்தல் வேண்டும். இல்லையென்றால் தெளிவற்று விடும். எடுத்துக்காட்டாக தமிழ் 3 இல் ஆசிரியர்க்குரிய குறிப்புகள் என்னும் பகுதியில் ''பேச்சுப் பாடம் வாசிப் புக்கு முகஞ்செய்வதாய், கலந்துரையாடல். எல்லாரும் சேர்ந்து சொல் லல், எல்லாரும் சேர்ந்து பாடல் என்னும் அங்கங்களை உடையதாய் அமையும். சொற்களைச் சரியாக உச்சரிப்பதிலும் தகுந்த தரிப்புக்களுடன் ஒலிப்பதிலும் மாணவர்க்கு முதன்மையான பயிற்சியைத் தருவது பேச்சுப் பாடமேயாகும்'' எனக் கூறப்பெற்றுள்ளது. எனவே பேச்சுப்பாடத்தில் கையாளப்படும் தமிழ்மொழி பேச்சுமொழி தானா என்ற ஐயம் எழலாம். பேச்சு வழக்கும் சில சந்தர்ப்பங்களில் எழுதப்படுகிறது. அப்பொழுது அது எழுத்து வழக்கு எனப்படுமா என்னும் ஐயமும் தோன்றலாம். மேலும் பாடத்தின் முதற்பகுதியில் ''பேச்சு வழக்கானது எழுத்து வழக் கிலும், எழுத்து வழக்கானது பேச்சு வழக்கிலும் செல்வாக்குப் பெற்று வருவதை வாழும் மொழியிற் காணலாம்'' எனக் கூறப்பெற்றிருத்தலையும் கருத்திற் கொள்தல் வேண்டும். இக்கருத்தின் அடிப்படையில் குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்து மொழியில் பேச்சு வழக்கிற்கும் எழுத்து வழக்கிற்கும் பொது

வாக உள்ளவையும் உண்டு என்ற உண்மையைக் கண்டு அறியும் உணர்வு ஆரம்ப வகுப்புக்களில் மொழி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் ஆரம்ப வகுப்புகளுக்குப் பாட நூல்களை எழுதுவோர்க்கும் மிக இன்றியமையாதது; பயனுடையது.

3.4 தமிழ் மொழியில் ஆட்சி பெற வந்துள்ள மாணவர்களுக்கு வரலாற்று அடிப்படையில் மொழி பற்றிக் கூறப்படும் கருத்துக்களும் விளக்கங்களும் ஆறும் வகுப்பில் எந்த அளவிற்குப் பயன்படும் என்பது பற்றியும் இக்கருத்துக்களை மாணவர்கள் எந்த அளவிற்கு விளங்கிக் கொள்வார்கள் என்பது பற்றியும் அனுபவம் வாய்ந்த ஆசிரியர்களும் பாடநூல் எழுதுவோரும் ஆழ்ந்து சிந்தித்தல் வேண்டும். கூறும் வரலாற்றுக் கருத்துக்களைத் தெளிவின்றி அரைகுறையாகக் கூறும் போது ஏற்படக் கூடிய விளைவுகள் பற்றியும் எண்ணுதல் வேண்டும். புதிய கருத்துக்களாகச் சிலவற்றை மாணவர்களுக்கு உணர்த்தும் பொருட்டுத் துணையாகக் கொள்ளப்படும் எடுத்துக்காட்டுக்கள் தெளிவாக உள்ளனவா எனவும் ஆராய்தல் வேண்டும்.

3.4.1 இனி, பாடத்தின் நான்காம் பகுதியில்

> ''அ. அம்மா இறைவழிபாட்டில் ஆழ்ந்தார். இந்த வாக்கியத்தில் வரும் அம்மா என்ற சொல்லை அவதானியுங்கள். இலக்கண வழக்கில் ''அம்மா'' என்பது அம்மாள் (அல்லது அம்மை) என்ற சொல்லின் விளிவடிவமாகும். அடிக்கடி வழங்கும் பயிற்சியால் இந்த விளிவடிவம் இக்காலப் பேச்சுவழக்கில் எழுவாய் வடிவமாகவும் நிற்கின்றது. அம்மாவை, அம்மாவினுல், அம்மாவுக்கு என்பன போல ஐ முதலிய வேற்றுமை உருபுகள் பெற்று வருவதைக் காணலாம். இதுபோலவே உறவுப்பெயர்கள் பலவும் இக்கால வழக்கில் மாற்றமடைந்துள்ளன.''

எனக் கூறப்பெற்றுள்ளது.

3.4.1.1 மாணவர்களின் விளக்கத்திற்கென எழுதப்பெற்ற இக்கருத்துக்கள் செய்யும் குழப்பங்களைக் காண்போம். இப்பகுதியில் ''இலக்கண ''வழக்கு'', ''இக்காலப் பேச்சுவழக்கு'' என இரு வழக்குகள் ஒன்றுக்கு மற்றது மாறுபட்டதாக, வேறுபட்டதாகப் பேசப்படுகின்றன. இதனுல் இங்கு தரப்பட்டுள்ள விளக்கத்தைப் படிப்போர்க்கு ''இக்காலப் பேச்சுவழக்கு'' இலக்கணமற்றது என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. மேலும் ''இந்த விளிவடிவம் (அம்மா) இக்காலப் பேச்சுவழக்கில் எழுவாய் வடிவமாகவும் நிற்கின்றது'' எனக் கூறுவதால் அம்மா என்ற சொல் எழுத்துத் தமிழில் அல்லது மேலே கூறப்பெற்ற ''இலக்கண வழக்கில்'' எழுவாய் வடிவமாக நிற்பதில்லை என்ற கருத்தும் கிடைக்கிறது. ஆயின், உண்மையிலே இன்று அம்மா என்னும் வடிவம் ''இலக்கண வழக்கிலும்'' எழுவாயாக நிற்பதில்லையா? மேலும் ''இதுபோலவே உறவுப்பெயர்கள் பலவும் இக்கால வழக்கில் மாற்றமடைந்துள்ளன'' எனக் கூறுவதால் எக்காலத்திற்கும் உரிய இலக்கண வழக்கு என ஒன்று உண்டு; இக்காலவழக்கு (பேச்சு வழக்கு? எழுத்து வழக்கு? இரண்டும்?) எனப் பிறிதொன்று உண்டு என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. இந்த எண்ணத்தை இங்கு மேலும் தரப்பட்டுள்ள அப்பன், அண்ணன், மாமன், அக்காள் போன்ற எடுத்துக்காட்டுக்

கள் வலுவடையச் செய்கின்றன. ஆயின் இக்காலத்துப் பேச்சு, எழுத்து ஆகிய இரு வழக்குகளிலும் சந்தர்ப்பத்தைப்பொறுத்து அப்பன், அண்ணன், மாமன், அக்காள் போன்ற உறவுப்பெயர்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன என்பதனை நாம் மறத்தல் ஆகாது.

3.4.1.2 தரப்பட்டுள்ள விளக்கத்தில் அம்மாள், அம்மா போன்ற வடிவங்களை வரலாற்றுக் கண்கொண்டு நோக்கி வடிவங்களின் மாற்றங்களுக்குக் கற்பனையில் காரணங்கூறுதல் விரும்பத்தக்கதன்று. ''அடிக்கடி வழங்கும் பயிற்சியால் இந்த விளிவடிவம் (அம்மா) இக்காலப் பேச்சுவழக்கில் எழுவாய் வடிவமாகவும் நிற்கின்றது'' என்னுங் கருத்துப் பொருந்தாது; அடிப்படையற்ற கற்பனையாகவே தோன்றுகிறது. இக்காரணம் ஏற்கத்தக்கது எனின் 'தம்பீ' என்னும் விளிவடிவமும் எழுவாய் வடிவமாக அமையாதது ஏனெனக் கேட்கலாம் அன்றோ? காரணங்காட்டவேண்டிய அவசியம் இருப்பின் விளக்கமுறையாக (descriptively) எழுத்துத் தமிழ்ச் சொற்கள் சில ஈற்றுமெய் கெட்டுப் பேச்சுவழக்கில் நிற்பது உண்டு என விளக்குவது பொருத்தமுடையதாகும்.

3.5 அடுத்து இதே பாடத்தில் மேலும் சில புதிய கருத்துக்களை விளக்கும் முயற்சியில் வாக்கியத்தை முடிக்கும் முற்றுவினைபற்றிப் பேசப்படுகிறது. ''பேச்சுவழக்கின் செல்வாக்கால், எழுத்துவழக்கிலும் இவ்வாறு முடிக்குஞ்சொல் இல்லாத வாக்கியங்கள் சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் ஆளப்படுகின்றன'' எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்விளக்கமும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாக இல்லை. இது தவறான வரலாற்று விளக்கமாகும். ஏனெனில் 'அது மரம்' போன்ற (பெயர் + பெயர்) வாக்கியங்களை விளக்குவது எங்ஙனம்? ஈண்டு முடிக்குஞ்சொல் யாது? பாடத்தில் தரப்பட்டுள்ள விளக்கத்தின்படி இல்லை எனல் வேண்டும். எனவே இதுபோன்ற வாக்கியங்களையும் பேச்சுவழக்கின் செல்வாக்கால் எழுத்துவழக்கில் தோன்றியவை எனக் கொள்வதா? இத்தகைய பல வாக்கியங்கள் பேச்சு, எழுத்து ஆகிய இரு வழக்கிலும் உண்டல்லவா? எது எதன்மீது செல்வாக்கைச் செலுத்தியது என எளிதில் கூறமுடியுமா?

3.6 இனி ''வாணி, யார் அது?'' என்னும் வாக்கியத்தில் உள்ள அது என்னும் சொல்லின் பயன்பாடுபற்றித் தரப்பட்டுள்ள விளக்கத்தைப் பார்ப்போம். ''பேச்சுவழக்கில் இது ('அது' என்னும் வடிவம்) நன்கு பயின்றுவருவதால், இக்கால எழுத்துவழக்கிலும் இஃது இடம்பெற்று வருகிறது'' என்னுங் காரணத்தைச் சிந்தித்துப்பாருங்கள். இங்கும் கற்பனை தலையோங்குகிறது. பேச்சு வழக்கில் நன்கு பயின்று வருவன எழுத்துவழக்கிலும் இடம்பெறும் என முடிவுசெய்வதற்கு ஆதாரம் யாது? எழுத்துவழக்கு என்பது ஒரேஒரு வகைஎனக் கருதாது பலவகையைக் (varieties) கொண்டது என்றும் எழுத்துவழக்கில் உரையாடலாக அமையும் பகுதிகளில் உரையாடல் நடைபெறும் சூழலையும் பேசும் பாத்திரங்களின் அந்தஸ்தையும் பொறுத்து எழுத்தாளர் பலர் இன்று பேச்சுவழக்கைக் கையாள்கின்றனர் என்றும் கருதுதல் பொருத்தமாகும்.

3.7 ''..........கதைகள் நல்லது'' என்னும் வாக்கிய அமைப்பிற்குத் தரப்பட்டுள்ள விளக்கத்தையும் நாம் சிந்தித்தல்வேண்டும். பாரதியார்

பாடலிலும் "...... கதைகள் நல்லது" போன்ற வழக்கு உண்டு எனக் காட்டப்பட்டுள்ளது. "நாம் எல்லோரும் அறிவோம்", "உங்கள் எல்லோரையும்" போன்ற தொடர்களின் அமைப்பைப்பற்றித் தரப்பட்டுள்ள விளக்கங்களையும் சிந்தித்துப் பார்த்தல் நன்று. பாடத்திலே "இலக்கண வழக்கு" என ஒன்றும் "பேச்சுவழக்கு" என மற்றொன்றும், "இக்கால வழக்கு" என வேறொன்றுமாக மூன்று வழக்குகள் பேசப்படுகின்றன. இப்பாகுபாடு தெளிவற்று நமது உள்ளத்தை மயங்கவைக்கின்றன. பேச்சு மொழி, எழுத்துமொழிபற்றி இவ்வாறெல்லாம் பேசுவதற்குமுன் எது பேச்சுமொழி எது எழுத்துமொழி எனத் தெளிவாகக்கூறி இவை மக்களால் வெவ்வேறு தேவைகளுக்கு வெவ்வேறு சுற்றுச்சார்பு நிலைகளில் (situatinos) வெவ்வேறு வகையில் பயன்படுத்தப்படுமாற்றை மாணவர்களுக்குத் தெளிவாகக் கூறுதல் விரும்பத்தக்கதுஎன மீண்டும் வலியுறுத்த விரும்புகின்றோம்.

3.8 இப் பாடநூலின் 16 ஆம் பாடத்திலும் (இருநூறு மீற்றர் என்னும் பாடம்) பேச்சுமொழி, எழுத்துமொழி பற்றிச் சில கருத்துக்கள் பயிற்சி மூலம் புகட்டப்படுகின்றன. ஆராய்ச்சி அறிஞரால் கைவிடப்பட்ட கருத்துக்களைப் பின்தங்கி நின்று போற்றுதல் நமது அறிவு வளர்ச்சிக்கும் முயற்சிக்கும் அறிகுறி ஆகாது என்பதை மனதிற்கொண்டு பாடத்தின் மூன்றும் பகுதியாக அமைந்துள்ள பயிற்சி பற்றிச் சிந்திப்போம். பயிற்சி பின்வருமாறு :

"பேச்சுமொழிக்குரிய சில இயல்புகள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன. சரியான விடைகளைக் கண்டுபிடியுங்கள்.

பேச்சுமொழியில்

1. வாக்கியங்கள் நீண்டிருக்கும்.
   வாக்கியங்கள் குறுக்கமாக இருக்கும்.

2. சொற்கள் எளிதாக உச்சரிக்கக் கூடியனவாயிருக்கும்.
   சொற்கள் சிரமத்தோடு உச்சரிக்க வேண்டியனவாயிருக்கும்.

3. பெரும்பாலும் எழுவாய், பயனிலை, செயப்படுபொருள் முதலிய வாக்கியக் கூறுகள் நிறைவு பெற்றிருக்கும்.
   வாக்கியங்கள் அரைகுறையாக இருக்கும்.

4. எண்ணங்கள் நீண்டு சிக்கலாக அமைந்திருக்கும்.
   எண்ணங்கள் நேர்மையாகவும் எளிமையாகவும் சிக்கல் இல்லாமலும் இருக்கும்.

5. எண்ணங்கள் இயல்பாக அமைந்திருக்கும்.
   எண்ணங்கள் தருக்க முறைப்படி செயற்கையாக ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டிருக்கும்."

3.8.1 சில கருத்துக்களை மாணவர்களுக்குத் தெளிவு படுத்துவதற்காகத் தரப்பெற்றுள்ள இப்பயிற்சி சிந்தனையைக் கலங்கவைக்கிறது. எதிர்பார்க்

கப்படும் விடைகள் ஏதோ மனம்போன போக்கில் அமைந்தவையாகவே காணப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக முதலாவது பயிற்சிக்கு எதிர்பார்க்கப்படும் விடை பேச்சுமொழியில் வாக்கியங்கள் குறுக்கமாக இருக்கும் என்பதாகும். ஆயின் வாக்கியங்கள் நீண்டிருப்பதும் குறுக்கமாக இருப்பதும் மொழியைப் பயன்படுத்துவோனைப் பொறுத்ததேயன்றிப் பேச்சுமொழியைப் பொறுத்தது என்றோ எழுத்துமொழியைப் பொறுத்தது என்றோ கூறுதல் பொருந்தாது. பேச்சுமொழியில் குறுகிய வாக்கியங்கள் உண்டு; நீண்ட வாக்கியங்களும் உண்டு. இதேபோன்று எழுத்துமொழியிலும் இரண்டும் உண்டு. மக்கள் சந்தர்ப்பம், சூழ்நிலை, தேவை என்பனவற்றிற்கேற்ப குறுகிய வாக்கியங்களையும் நீண்ட வாக்கியங்களையும் பேச்சில் கையாள்வதில்லையா? எடுத்துக்காட்டாக ''இப்ப சந்தைக்குப் போய் சாமான்களை வாங்கி வந்திட்டு நாங்கள் எல்லாரும் இந்த வண்டியிலேயே கோயிலுக்கு இருள முன்னம் போய் விடலாம்'' என்று பேசுவதை நாம் கேட்பதில்லையா? இது நீண்டவாக்கியம் அன்றோ? தேவைக்கேற்ப எழுத்திலே சிறிய சிறிய வாக்கியங்களை எழுதுவோர் இல்லையா? வாக்கியத்தின் நீள அளவு ஒருவரது தனி நடையாக அமையலாம். மொழிபற்றாத (non - linguistic) காரணங்களையும் காட்டுதல் கூடும்.

3.8.2 இரண்டாவது பயிற்சிக்கு எதிர்பார்க்கப்படும் விடை பேச்சுமொழியில் சொற்கள் எளிதாக உச்சரிக்கக் கூடியனவாயிருக்கும் என்பதாகும். ஆயின் உச்சரிப்பிலே எளிமையும் சிரமமும் மொழிவகையைப் பொறுத்தன என்னுங் கருத்தை இன்று யாரும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. எளிமையும் சிரமமும் ஒருவர் பெற்ற மொழிப் பழக்கத்தையும் பயிற்சியையும் பொறுத்தன. எனவே உச்சரிப்பு எளிமை, உச்சரிப்புச் சிரமம் என்னும் அடிப்படையில் பேச்சுமொழி, எழுத்துமொழி ஆகிய இரண்டினையும் வேறுபடுத்தல் தவறாகும். இவ்வேறுபாடு அறிவியல் அடிப்படையில் அமைவதன்று.

3.8.3 மூன்றாவது பயிற்சிக்கு எதிர்பார்க்கப்படும் விடை பேச்சுமொழியில் வாக்கியங்கள் அரைகுறையாக நிற்கும் என்பதாகும். ஆயின் எழுத்துமொழியிலும் எழுவாய், பயனிலை, செயப்படுபொருள் முதலிய வாக்கியக் கூறுகள் தொக்கு நிற்றல் உண்டு என்பதனை மறத்தல் ஆகாது. தொக்கு நிற்றலையே வாக்கியங்கள் அரைகுறையாக நிற்றல் எனல் பொருந்தாது. இங்கும் ஒருவரது நடை, மொழி நிகழும்சந்தர்ப்பம் போன்றவற்றைக் கருதுதல் வேண்டும்.

3 8.4 நான்காவது பயிற்சிக்கு எதிர்பார்க்கப்படும் விடை பேச்சுமொழியில் எண்ணங்கள் நேர்மையாகவும் எளிமையாகவும் சிக்கல் இல்லாமலும் இருக்கும் என்பதாகும். ஆயின் எண்ணங்கள் வேறு; எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தப் பயன்படும் மொழியோ மொழியமைப்போ வேறு. எண்ணங்கள் சிக்கலாக அமைவதும் எளிமையாக அமைவதும் எண்ணுபவரையும் எண்ணத்தை வெளியிடுபவரையும் பொறுத்ததேயாம். ஒருவருக்குச் சிக்கலாகத் தோன்றும் எண்ணம் வேறு ஒருவருக்கு எளிமையாகத் தோன்றுவது இல்லையா? சிலசமயம் சிறிய சிறிய வாக்கியங்களில் உள்ள எண்ணங்களையும் நாம் விளங்கிக்கொள்வதில் சிரமப்படுவதில்லையா? மறுபுறத்தில் பெரிய பெரிய வாக்கியங்களில் உள்ள எண்ணங்களை நாம் எளிதாக விளங்கிக் கொள்வதில்லையா?

3.9 மேலும் ''எண்ணங்கள் நீண்டு சிக்கலாக அமைந்திருக்கும்'', ''எண்ணங்கள் நேர்மையாகவும் எளிமையாகவும் சிக்கல் இல்லாமலும் இருக்கும்''; ''எண்ணங்கள் இயல்பாக அமைந்திருக்கும்'', ''எண்ணங்கள் தருக்க முறைப்படி செயற்கையாக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருக்கும்'' போன்ற கருத்துக்களை ஆறும் வகுப்பு மாணவர்கள் விளங்கிக் கொள்வார்கள் என்று நம்பமுடியவில்லை. ஆசிரியர்கள் அனைவருமே இக் கருத்துக்களைத் தெளிந்து கொள்வார்கள் என்பதுகூட ஐயம். தெளிந்துகொள்ளாத இடத்துச் சிலர் மனம்போன போக்கில் இவற்றிற்கு விளக்கம்தர முற்படக்கூடும். இக் கருத்துக்கள் பாடநூலிலே எடுத்துக்காட்டுகள் மூலம் தெளிவாக விளக்கப்படவில்லை என்பதையும் நாம் சுட்டிக்காட்டுதல் வேண்டும். இக் கருத்துக்களை அறிவியல் அடிப்படையில் எடுத்துக்காட்டுக்கள் மூலம் நிலை நாட்டுதலும் அரிதாகும்.

3.10 இருபதாம் பாடத்தின் நான்காம் பகுதியிலும் பேச்சுமொழி, எழுத்துமொழிபற்றிக் குழப்பமான கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. இங்கு வாயாற் பேசுவது ஒருவகைமொழி எனவும் எழுத்தில் எழுதுவது மற்றொரு வகை மொழி எனவும் வகைப்படுத்தப்படுகிறது. வாயால் பேசுவதையும் எழுதலாம்; எழுத்தில் எழுதுவதையும் பேசலாம் என்ற நிலையை நூலாசிரியர் மறந்துவிட்டனர்போலும். இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள எத்தனையோ பாடங்களில் பாத்திரங்கள் எழுத்துத்தமிழிலேதான் பேசுகின்றன.

3.11 ''ஒழுங்கு''பற்றியும் பேசப்படுகிறது. இந்த ஒழுங்கே இலக்கண அமைப்பு எனப்படுகிறது. எழுத்துமொழியில் ஒழுங்குமுறை உண்டு என்றும் பேச்சுமொழியில் இல்லை என்றும் பேசப்படுகிறது. பேச்சுமொழியில் சொற்கள் மனம்போன போக்கில் அமைகின்றனவாம். இவ்வாறெல்லாம் கூறியதற்குப்பின் ''எனினும், பேச்சுமொழியிலும் அடிப்படையான ஓர் இலக்கண அமைதி இருப்பதைக் காணலாம்'' எனக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு கூறுவதால் முன்பின் முரண் தோன்றுகின்றதல்லவா? கருத்துக்களை ஒழுங்குபடுத்திக் கூறுவதிலே பண்டைய அறிஞர் போற்றிய சிங்க நோக்கு வேண்டற்பாலது.

3.12 மேலும் பாடத்திலே சில கூற்றுக்கள் விதிகள்போல அமைந்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக ''மொழியீற்று ஏகாரம் ஐகாரமாகும்'' என்னுங் கூற்றைக் காண்க. இவ்விதிக்கு அங்கே – அங்கை, கொழும்பிலே – கொழும்பிலை, போகாதே – போகாதை போன்றன எடுத்துக்காட்டுக்களாகத் தரப்பட்டுள்ளன. ஆயின் ''அவரே சொன்னார்'' என்னுமிடத்து ஏகாரம் ஐகாரமாவதில்லை. இவ்வாறு இன்னுங் காட்டலாம்.

4.0 தமிழ் மொழியில் எழுதவிரும்பும் மாணவர்களுக்குப் பாடநூல்களில் உள்ள பாடங்கள் வழிகாட்டிகளாக அமைகின்றன. இவற்றைப் பற்றுக்கோடெனக் கொண்டு பயின்று மொழி என்னும் நீண்டவழியில் படிப்படியாகச் செல்லும் மாணவர்களுக்கு வேண்டாத மயக்கங்களும் குழப்பங்களும் தோன்றுதல் விரும்பத்தக்கதன்று. பல்கலைக்கழக நிலையிலும் தமிழைச் சரளமாக எழுதுவதில் தொல்லைப்படும் மாணவர்கள் பலர் உளர். மொழிக்கல்வியிலே இந்நிலை தோன்றுவதற்குப் பல காரணங்கள் இருத்தல் கண்கூடு. அவற்றுள் பாடநூல்களில் உள்ள குறைகளும் அடங்கும்.

மொழிப் பாடநூல்கள் எழுதுவது எளிதான காரியம் அன்று. பயிற்சி நூல்களும் இவ்வாறே. இவற்றின் ஆக்கத்தில் ஈடுபடுவோர்க்கு விசேட பயிற்சி இன்றியமையாதது. நவீன மொழியியல் (குறிப்பாகப் பிரயோக மொழியியல்), உளவியல், ஆராய்ச்சி முறை என்பன ஓங்கி வளர்ந்துவரும் இந் நாட்களில் மொழி கற்பித்தலும் அதற்கெனத் தராதரப் படுத்தப்பட்ட பாடநூல்கள் எழுதுவதும் தனிக் கலையாக ஓங்கி வளர்தல் வேண்டும். இதற்குப் பலதுறை அறிஞர்களின் கூட்டு முயற்சியை நாடுதல் நன்று. பாடநூல்களில் மொழிபற்றிய கூற்றுக்களைச் செம்மைப்படுத்துவதற்கு மொழியியலாளரின் துணை உண்டு. அவர்கள் மொழியை அறிந்ததோடு மொழிபற்றியும் அறிந்தவர்கள்; மொழி உள்நோக்குடையவர்கள், பாட நூல்கள் செம்மையாக அமைந்தால் கற்பித்தலும் கற்றலும் சிறக்கும். வளர்ச்சி கருதி இங்கு கூறிய கருத்துக்கள் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக் களத்தினரையும் கல்விமான்களையும் ஆசிரியர்களையும் பாடநூல் ஆக்கத்தில் ஈடுபடுவோரையும் சிந்திக்க வைக்கும் என நம்புகிறோம்.

குறிப்புகள்:

1. இவ்வாய்வைப் படிப்பதற்குமுன் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தின் (இலங்கை) 'தமிழ் ஆரூந்தரம்' என்னும் பாடநூலில் உள்ள முதற் பாடத்தையும் இருபதாம் பாடத்தையும் வாசித்துக்கொள்வது நன்று.
2. மொழியாசிரியர்களுக்கும் மொழிப்பாடநூல் ஆக்கத்தில் ஈடுபடுவோர்க் கும் பிரயோக மொழியியல் பயிற்சி பயன்படும் என்பதை அரசு ஏற்று அவர்களுக்குத் தக்க பயிற்சி அளிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தல் விரும் பத்தக்கது.
3. இக்கருத்துக்களோடு தொடர்பற்ற ஒரு வினவும் இப்பகுதியில் இருப் பதைக் கண்டு முறைமை பற்றிச் சற்றுச் சிந்திக்க.

உசாத்துணைக் கட்டுரைகள்:

சண்முகம், செ. வை., ''பேச்சும் எழுத்தும்'', மொழியியல், 2.3., ப. 57 – 85, அண்ணாமலை நகர், 1978.

சுசீந்திரராசா, சு., ''மொழியியலும் மொழிபயிற்றலும்'', கலை மலர், வெள்ளிவிழா வெளியீடு, ஆசிரிய கலாசாலை, கோப்பாய், 1971.

முத்துச்சண்முகன், ''மக்கள்தமிழும் இலக்கியத்தமிழும்'' இக்காலத்தமிழ், ப. 1 – 15, மதுரை. 1973.

Ferguson, C. A., "Diglossia", Word, 15, pp 325 — 340, 1959.

Shanmugampillai, M., "Tamil Literary and Colloquial", International Journal of American Linguistics, 26.3, pp 27 — 42, 1960.

.... "Merger of Literary and Colloquial Tamil" Anthropological Linguistics, 7.3, pp 59 — 66, 1965.

Varadarajan, M., "The Spoken and Literary Language In Modern Tamil", Indian Literature, 8.1, pp 82 — 89, New Delhi, 1962.